

LBRIS

We know
books

TRAIAN COSMA

**PĂCATUL ÎN
ROCHIȚĂ ROȘIE**

PROZĂ SCURTĂ

TRITONIC

București - 2023

TRAIAN COSMA

PĂCATUL ÎN ROCHIȚĂ ROȘIE – Proză scurtă

Copyright © Traian Cosma

Copyright © TRITONIC 2023 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonice.ro

www.tritonice.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):

http://www.cnatdco.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COSMA, TRAIAN

Păcatul în rochiță roșie : amoruri eșuate, ispite, amantlăcuri și alte grozăvii / Traian Cosma. - București : Tritonic Books, 2023

Conține bibliografie

ISBN 978-606-749-663-5

821.135.1

Colecția: LIT.

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocaru

Comanda nr. LIT02/2023

Bun de tipar: Februarie 2023

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

INDICATORUL BIOLOGIC ACE2 / 7
UN OMAGIU INDECENT / 11
TRIUNGHIUL BERMUDELOR / 17
CA O SIAMEZĂ ÎN CĂLDURI / 21
CAPTIV ÎN COLIVIE / 26
SĂNI / 31
ÎN RAI NU SE FACE SEX / 37
DECEPTIE PE TOATĂ LINIA / 44
FEMEIA UNUI SINGUR BĂRBAT / 49
FRUNZE RUGINII / 54
HĂC! / 56
ÎNELUL / 61
ÎNIMA-I UN TELEFON / 67
HIMEN PRETENȚIOS / 70
ȚUBIREA DUREAZĂ PÂNĂ SE TERMINĂ / 80
ÎNTR-UN TREN DE NOAPTE / 82
JEAN & JENI / 92
JUBILAȚIE FUTILĂ / 106
GOALĂ / 110

KENDAMA / 119
A UNSPREZECEA PARTIDĂ DE ŞAH / 123
MEDORTOPHOBIE / 130
MOLIA / 135
ŢĂTĂRĂUL / 139
VOX POPULI / 142
NUMAI UNA / 147
O FILĂ, O PRIVIRE / 152
OMUL CU TOURETTE / 157
PĂCATUL ÎN ROCHIŢĂ ROŞIE / 160
PĂR PUBIAN / 172
ROŞU ŞI NEGRU / 176
SINDROMUL RINOCERILOR / 178
ŞTIE O CRĂMADĂ DE CHESTII / 182
DE CE M-A ALES PE MINE? / 187
TAJ MAHAL / 190
ȚIPĂTUL PESCĂRUŞULUI / 193
UNDEVA, ÎNTR-O STAȚIE DE METROU / 198
SUCCES GARANTAT / 200
AFTER SEX / 204
URSULEȚUL / 210
ADY / 214
VERTIJ / 216
N-A FOST NEVOIE SĂ-L OMOR / 220

INDICATORUL BIOLOGIC ACE2

Pentru mine, Pusi a fost, este și va fi unica poveste de iubire. Cu puțin timp în urmă s-au împlinit cinci ani de la căsătoria noastră, însă iubirea dintre noi e mai vie ca oricând.

Singurul meu necaz e că petrecem prea puțin timp împreună. Pusi are un serviciu bun, dar istovitor. Cel puțin trei zile pe săptămână este nevoită să rămână peste program (acte, rapoarte, întâlniri de afaceri ș.a.m.d.), iar cele rămase de-abia de-i ajung sărăcuței de ea să-și aranjeze *look-ul*, alergând ba la coafeză, ba la maseuză, ba la manichiuristă.

Dar eu o înțeleg, pentru că e o femeie frumoasă și mai are și un job pretențios, care cere prestanță și sacrificii... Accept așadar totul fără crâncneală, dar există totuși ceva care mă răcăie. În saloanele de înfrumusețare și de îngrijire corporală se bârfește în draci, iar chestia asta îmi dă fiori. Dacă vreți să știți motivul, nu-i niciun secret: mi-e frică să nu care cumva să aflu Pusi că eu, în lipsa ei, în loc să stau acasă – așa cum s-ar cuveni să facă un soț serios –, frecventez și alte medii. Dacă află, am îmbulinat-o. (Nu, să nu vă treacă prin cap cumva mai știu eu ce năzdrăvăanii lubrice, că nu-i cazul; mă duc și eu ca tot omul ba la câte o miuță, ba la un

pokerăș, ba la un șpriț cu băieții. Recunosc, uneori mă mai abat și pe la un club de fițe – îmi place mult la *Fratelli* –, dar știți pentru ce? Numai și numai ca să nu devin ciuca miștourilor aruncate de amici la adresa arhicunoscutei mele cuminenii.)

Ei, și ce-i cu asta? veți spune. Doar nu se face gaură-n cer pentru câteva ore de distracție; orice bărbat care se respectă are dreptul la câte-o ieșire din când în când. Nu-i chiar așa, dragilor. Deoarece Pusi ar putea intra la idei, iar dacă intră la idei ar trebui să-i ofer explicații. Nu că nu m-aș fi gândit la eventualitatea asta – doar nu-s fleț, am clocit eu de mult daravla asta –, dar nu-i deloc ușor să fi convingător în fața ei.

Hai s-o spunem pe-aia dreaptă: nimeni nu e ușă de biserică. De aceea, ca să fiu acoperit, ia uitați ce stratagemă am pus eu la cale în acele rare ocazii când ies la spațir. (În paranteză fie spus, mor de curiozitate să vă aflu părerea. Vă aștept la finalul lecturii.)

Pentru început îi voi spune că, deoarece bărbații trăiesc în general mai puțin decât femeile, mi se pare absolut normal ca ei să încerce o echilibrare a balanței – fie ea și modică, dacă nu se poate altfel. Și cum ar putea s-o facă altfel dacă nu încercând să smulgă vieții cât mai multe dintre ofertele ei generoase?

Pe urmă, invocând groaznica pandemie ce ne-a dat viața peste cap, o să-i rup gura cu următoarea întrebare: *De ce oare, scumpo, coronavirusul dă simptome mai grave și ucide cu precădere membri ai spitei bărbătești?* Bineînțeles, nu va putea răspunde. În consecință, îi voi explica, pe îndelete, didactic și la obiect, că indicatorul biologic ACE2 (adică *angiotensin converting enzyme*) – care servește drept poartă de intrare pentru bolile cauzate de SARS-COV, MERS și COVID-19 –, are un nivel mult mai ridicat la bărbați

(în principal în testicule), decât la femei. Ceea ce (iarăși) îi predispune la deces. (O voi face atență totodată, așa, *en passant*, și la polimorfismul ACE I D (gena ACE), mult mai precar în cazul sexului tare.)

Dacă va fi nevoie – și va fi, cu siguranță! –, voi extinde argumentația, apelând la experiența științifică a umanității. În acest sens, s-a demonstrat, printre altele, cât se poate de convingător, că, în mijlocul marilor pericole (cum ar fi surpărările de mine, războaiele etc.), nu femeia este cea care suferă daunele cele mai mari, ci tot bărbatul, sărmanul. Nu mai departe de pandemia mai sus pomenită: s-a adevărit fără tăgadă că, în situații critice, în creierul bărbaților se declanșează o reacție specifică de tipul luptă sau fugi. Dar cum să lupți cu un dușman nevăzut și perfid precum SARS-COV-2? Singura alternativă valabilă rămâne fuga. Iată de ce am fugit eu ba la poker, ba la baruri, ba la clubul de fițe! Că altfel făceam explozie (sau implozie, nu contează).

Referitor la stres, încă o diferență. Voi apăsa pe ideea că bărbații răspund la stres cu totul diferit comparativ cu femeile. La noi, la bărbați, apar așa numitele reacții de supraviețuire, caz în care secreția de oxitocină (numită și hormonul dragostei) este mult diminuată față de partenerile noastre. În relație directă, pulsul, tensiunea, burta, zahărul din sânge și multe altele cresc vertiginos, cu răsunet inclusiv în sfera sexuală, producând daune incommensurabile în dormitor. Iar cu astea din urmă chiar că nu-i de glumit.

*

Ei, cum vi se pare argumentația mea, fraților? Mă scoate la o adică din bucluc?

Da? Sunteți de partea mea? Mă bucur foarte mult. În caz contrar, ar fi trebuit să schimb și eu macazul. Adică

să încetez cu blufurile și să-i administrez lui Pusi câteva ghionturi-avertizoare îndesate, amintindu-i, rând pe rând, de saloanele ei de înfrumusețare, de sala de fitness, de lenjeria sexy cu care se îmbracă uneori când pleacă de acasă sau de sărutările echivoce cu care mă copleșește când se întoarce în spațiul conjugal.

Dar nu mă pot preta la așa ceva.

Aș jigni-o profund cu neîncrederea mea.

Și s-ar putea să-mi întoarcă spatele.

Și de asta chiar că mă tem! Unde mai găsesc eu o altă Doamnă la fel de cochetă, de distinsă și de ispititoare ca Pusi a mea?

UN OMAGIU INDECENT

Dă-mi o gură, numai una!

Iar de vrei un bărbățel,

Să-l iubești numai pe el,

Nu-l căta – că iacătă-!!

(Mihai Eminescu, *Mândro, mândro*)

După cum se știe, marile orașe adăpostesc, alături de alte necuvântătoare, puzderie de păsăret. Nici Iașiul nu duce lipsă de ele. Îndeosebi în piețe și pe esplanade, unde domină porumbeii. Îi vezi survolând neobosit zona, în așteptarea bucatelor cu care-i hrănesc mai ales pensionarii și copiii.

Sprințarele zburătoare umblă fără sfială de colo până colo, printre picioarele trecătorilor, de zici că nu au alt scop în viață decât să țopăie, să ciugulească și să gurluiască.

Nici când le vine să-și lepede excrementele lor apoase nu se sfiesc. Nu știu cum se face, dar se ușurează mai cu seamă pe capetele unor personalități ieșene immortalizate în piatra și marmura statuiilor. Parcă pentru a lua în zeflema măruntele orgolii umane de sub fundul lor productiv.

Și acum povestea.

Periodic, statuile orașului moldav sunt curățate de harnicii lucrători ai Primăriei. Normal, numai că, într-una

din zile, normalul acesta fu dat peste cap de o veste care a făcut vâlvă. În paginile unui ziar local scria că o proaspăt angajată a Primăriei, o tânără de-abia trecută de vârsta majoratului, a ținut morțiș să i se încredințeze – ei, nu altcuiva! – sarcina de a curăța falnică statuie a lui Eminescu, situată în fața Bibliotecii Centrale Universitare. O sculptură de peste trei metri, care-l înfățișează pe Poet înfășurat în hlamidă antică, având la picioare, pe părțile laterale ale soclului, două reprezentări alegorice: o femeie goluță și un bărbat îmbrăcătel, întruchipând Femeia (Iubirea), respectiv Filosofia (Înțelepciunea).

De ce o fi ținut atât de tare copila aceasta să-l toaleteze *manu propria* pe Eminescu?

În momentul acela nimeni n-ar fi putut răspunde, dar, cum tânăra se dovedise, în cele câteva luni de serviciu, cuminte și robace, argumente solide de împotrivire nu s-au găsit.

Și iat-o pe juna noastră moldoveancă sus pe schelă, frecând de zor statua marelui român. Cei care treceau prin apropiere aveau toate motivele să-și încetinească pașii. Nu, nu atât pentru Eminescu, așa cum s-ar putea crede. Ceea ce le reținea atenția era imaginea imposibil de ignorat oferită de picioarele suple, părul năruș și brațele în vie mișcare ale copilandrei care se unduia spectaculos în jurul Titanului, dezexcrementându-l pasional.

Ei, până aici, treacă-meargă. Partea cu adevărat tare de-abia acum urmează. După ce și-a dus la bun sfârșit și în mod exemplar misiunea civică, prunca română a săvârșit ceva la care nimeni, dar absolut nimeni nu s-ar fi așteptat: s-a postat în fața Poetului, i-a dezmiertat cu infinită gingășie chipul, pentru ca apoi, fremătând intens, să-l îmbrățișeze și să-l sărute pătimaș pe buze.

Privitorii care au urmărit întâmplător scena au rămas

cu gurile căscate. Pe bune. Nu vezi prea des așa ceva, să recunoaștem. Câțiva au trecut relativ ușor peste uluiala inițială și și-au văzut de treabă. (Au socotit pesemne că au asistat la o simplă exprimare a unei adorații exaltate. Cam excentrică, e drept, dar pardonabilă; mai ales când vine vorba de Eminescu.) Unii s-au amuzat. (De exemplu, un tânăr i-a spus amicului însoțitor că fata precis e virgină, că altfel greu s-ar explica ardoarea cu care i-a torturat buzele Bardului. Deh, mai sunt și din ăștia.) Alții însă, impresionabili din fire, s-au arătat profund ultragiați. O băbuță, bunăoară, și-a făcut cruce, iar un bărbat în vârstă, care părea – după fruntea înaltă, trăsăturile aspre și ochelarii cu ramă aurită –, un intelectual rasat, a vituperat furibund, afirmând că s-a produs un act de o indecență strigătoare la cer și că el nu poate trece peste o asemenea blasfemie.

Și n-a trecut, pentru că, în aceeași zi, a înaintat o reclamație lungă și plină de obidă la Primărie. Nevoit să reacționeze, responsabilul de resort – un tip spilcuit, între două vârste, cu o țeastă de vultur pleșuv –, o chemă prompt la ordine pe mai sus-pomenita atentatoare la pudoarea publică.

Fata bătu timid la ușă.

– Intră, strigă șeful. Glasu-i suna mai mult a răcnet, căci biroul său era departe de ușă și numai așa putea fi auzit.

Deja băgată în boale, copila, îmbrăcată într-o rochiță roșie, intră, oprindu-se încurcată la ușă. Șeful, cufundat în fotoliu, o invită să se apropie. În timp ce fata înainta cu pași mici și sfielnici, o studia minuțios. Atât de minuțios, încât sărăcuța de ea se îmbujorase toată, de parcă ar fi dezbrăcat-o în pielea goală.

Cu obrazii în flăcări, s-a oprit lângă birou, schițând

un zâmbet mic și jenat. Stăpânului i-a plăcut ce vedea: stângace, ușor de ademenit și de controlat – genul lui.

Dar să dăm Cezarului ce-i al Cezarului. Înainte de a fi bărbat, omul nostru e șef, prin urmare, fixând-o sever, întră direct în subiect.

– Tu, fato, ce-a fost în capul tău, mă rog? bubui el. Āla-i Eminescu, zăludo, nu un terchea-berchea cu care te mozoleşti tu prin Copou!

Zâmbetul Vetuței dispăru ca luat de vânt. Strivită sub ochii lui pătrunzători, simțea că nu mai are aer destul. Căscă ochii cât cepele, înghiți în sec și începu să se smiorcăie.

Șeful nu fu deloc impresionat. Dimpotrivă, continuă într-un crescendo înverșunat:

– Lasă mâtăitul. Când te-am angajat păreai teafără la cap; ce Dumnezeu s-a-ntâmplat cu tine?

Îngrozită, copila trecu în faza a doua: buși în plâns, cu sughituri și smârcâieli în rafală. Boss-ul, văzând-o atât de fragedă și de neajutorată, se înmuie. Se ridică din fotoliu, se apropie domol și își așeză o mână pe umărul ei. O mână menită să-i arate că un om măreț ca el poate fi, la o adică, și milostiv. O întrebă, de data aceasta cu o blândețe aproape părintească:

– Ia zi tu, copilă... De fapt cum îți spune maică-ta acasă? *Aoleu, de ce-mi zice „copilă”? E de bine sau de rău?* se întrebă fata. Scânci printre oftaturi:

– Vetuța.

– Ia zi, Vetuțo, tu ai auzit de Eminescu? continuă molcom zbirul.

Surprinsă de deplasarea tonului, fătuca prinse curaj. Expresia terifiată a chipului i se schimbă într-una de nedumerire.

– Nnnnu, don' șăf, n-am auzât, cî dacî știem...

– Și-atunci ce ți-a venit de te-ai crăcit în halul ăla pe statuie?

– Nu m-am putut stăpâni, don' șăf. Mi-o plăcut di el, cî-i gagiu mișto, atâta! Eu stau mai la deal, pi Toma Cozma, și trec tăt timpu' pi lângî el... Șî pi mini nimini nu m-o pupat din dragosti pân-acu'; în afarî di mama, don' șăf... Șî cîn' l-am spalat pi Eminescu ista, cum îi zăciț, ș-am agiuns la moaca lui... cu ochii ceia mari... cu buzăli celi frumoasî, m-am prăpădit di tăt. De-atunci îl visăz diuna și... Șî-atâta, don' șef. Sî-nnebunesc di n-o fost așa!

Urmă un scurt moment de tăcere, în care fata se străduia parcă să-și aducă aminte de ceva. Șeful o urmărea amuzat, zâmbind larg. O plăcea.

– Șî mi-o fos' ciudî pi muierea ceia de la chicioarili lui, cu țâfăli goali, se învolbură ea brusc.

Șefului îi veni să rădă, dar cum funcția îi cerea o anumită morgă, trebui să facă un efort imens ca să-și disimuleze reacția. Reveni la birou, deschise un sertar, prefăcându-se că umblă după ceva, timp în care, de bine, de rău, reuși să-și recompună fața de mai-nainte.

– Bine, Vetuțo, m-am prins cum stă treaba, zise, ridicându-și ochii spre fată. Uite ce-am hotărât. De data asta te iert. Da' dacă te mai pune naiba să repeți figura aia cu pupatu', ai încurcat-o cu mine. Ai înțeles?

– Da, don' șăf, am înțales. Bodaprosti, cî dac-auză tata, mă farma.

– Vezi că ești o fată isteată? Liber.

Și uite-așa, dintr-un caz care părea că duce sigur la o demitere pe bază de diagnostic psihiatric (de genul limerență, monomanie, obsesie compulsivă sau altele asemenea), s-a ajuns la concluzia că, de fapt, la mijloc a fost o simplă atracție erotică de tip adolescentin.

După ce ușa s-a închis în urma fetei, șeful bătu

câteva secunde darabana pe birou – avea niște degete lungi și groase, ca niște crenvurști –, apoi, cu un surâs vag în colțul gurii, rosti ca pentru sine: *Fată simplă, dar nu proastăăă... Și buniuță tare! Norocul ei, că altfel o zburam.*

Dădu să se ridice de la birou, când, pe neașteptate, îl fulgeră un gând: *Gagiu mișto?* Ia stai oleacă, nu cumva mucoasa asta m-a tras în piept? Preciș știa cine-i Eminescu.

– Hei, Veto! Vetuțo! tună el. Ia fă-te-ncoa!

TRIUNGHIUL BERMUDELOR

Familia Achimescu. Moment declarativ.

– Toni, i se adresa Puica soțului. Hai să invităm și noi pe cineva în casă. Ne-am prostit de tot, trăim ca niște pustnici, ce naiba! Vreau și eu o petrecere, dragă, un dans acolo, niște prieteni, că ne trece vremea.

– Ai dreptate, Liniuțo, dar pe cine să invităm? consimți el. (O alinta cu „Liniuță” deoarece în certificatul de naștere figura cu două prenume, unite prin liniuță.)

– Nu știi, dădu din umeri nevasta. Hai să ne gândim.

Gândirea ei nu dură decât două secunde:

– Ce zici de Bănulești? îi sugera Liniuța bărbatului.

Dintre toți cunoscuții lor, cuplul Bănulescu părea cel mai compatibil. Dacă despre doamna Bănulescu nu se puteau spune prea multe, căci era o femeie discretă, altfel stăteau lucrurile cu soțul dumneaei, domnul Octavian Bănulescu. Acesta, om marcant în târgul lor, era șeful lui Toni și fusese deseori invocat în discuțiile Achimeștilor. Bine copt (cu cincisprezece ani peste Toni), aflat în prag de pensie, se bucura, atât la serviciu, cât și în localitate, de o reputație excelentă.

Toni fu imediat de acord, iar invitația, lansată în zilele următoare, a primit acceptul dorit.

Prima întâlnire a decurs neașteptat de bine, ceea ce a deschis calea unor viitoare întrevederi extrem de mulțumitoare, consolidate mai apoi într-o rutină acceptată firesc de ambele părți.

Timpul trecea și nimic nu părea să zdruncine această frumoasă prietenie. Până într-o zi! Zi în care s-a produs – cum să zic! –, o năprasnică întorsătură a lucrurilor. O anonimă către Toni, picată din senin, apoi o pândă bine pusă la punct confirmară mizerabilul adulter: Puica își înșela bărbatul. Și nu cu oricine, ci tocmai cu boșorogul de Tavi, sobrul și respectabilul familist și om al cetății Octavian Bănulescu.

În noaptea care a urmat, Toni n-a pus geană pe geană. Se spune că noaptea e un sfetnic bun. Pe naiba, pentru el a fost un iad. A întors faptele pe toate părțile, doar-doar le-o da de capăt. Să divorțeze? Să-i împuște? (Avea armă de vânătoare.) S-o pună la curent pe Lidia, soția lui Tavi, ca să știe și ea cu cine are de-a face? Să se sinucidă? (Această ultimă opțiune fu repede alungată: *Adică cum? Eu să mor și ei să trăiască? Asta ar fi culmea!*). Furia îi cuprinsese fiecare părticică a minții. Puica dormea alături, fosăind ușurel. Ar fi meritat s-o ia de păr și s-o arunce în stradă, dar el nu era omul ăla, s-ar fi detestat pentru asta. De-abia spre dimineață (era o zi de sâmbătă), extenuat, a căzut pradă somnului. Nu ajunsese la niciun rezultat.

L-a trezit Puica. Aplecată peste el, cu o țâță fotogenică ieșită din cămașă, îl trăgea ușurel de umăr. „Hei, domnu’ Lenevilă, deșteptarea! Mai avem și alte lucruri de făcut pe ziua de azi.”

Era atât de senzuală! Lipită de el ca o liană, l-a sărutat după urechi (știa că-i place), l-a mângâiat pe piept,

smotocindu-i cu grație zulufuli, a scurmat cu pasiune între picioarele lui...

În fața rafalelor irezistibile de senzații, Antonică a cedat. S-a năpustit asupra ei, lansându-se într-o funambulescă partidă de sex. De parcă i-ar fi citit toate gândurile negre de peste noapte, Puica, dezlănțuită ca o walkirie turbată, l-a frământat pe bietul Toni de nu mai știa ce-i cu el. „Ce vrei să-ți mai fac!” îl incita Puicuța. „Hai, trage-mă de păr, plesnește-mă! Rupe-mă-n două! Așa, dă-i bice! Mai, mai!”. Rareori i-a fost dat lui Toni să trăiască o asemenea euforie a simțurilor.

Partida a fost nemaipomenită, într-adevăr, dar, odată încheiată, amărăciunea din inima lui se inflamase și mai tare.

În noaptea următoare, zdrobit de oboseală, de cum a pus capul pe pernă, a și adormit. S-a trezit însă după numai trei ore de somn adânc, sub imperiul unei puternice agitații. Gândurile negre, ca niște vulturi flămânzi, se năpustiră din nou asupra lui. *Ce naiba să fac? Cum să ies din buclucul ăsta? se crământuia. Dacă mă dau la Tavi, îmi aprind paie-n cap; am numai de pierdut... e șeful meu, om greu... Iar lumea atâta așteaptă, să rădă de carnele pe care mi le-a pus! Nici divorțul nu-i o soluție, carnele tot acolo o să rămână. De-aș fi fost măcar mai tânăr, acu’ cine naiba mă mai vrea! Cel puțin nu m-am scăpat cu vorba față de Lidia.*

Aruncă o privire spre trupul femeii de alături. Cu gândul la memorabila prestație sexuală de ieri dimineață, schiță un zâmbet. Unul amar însă. *Ehei, câți nu mă pizmuiesc pe chestia asta: trupeșă, focoasă, alea, alea... Dă-l dracului de triumphi amoros. N-am să mor eu din asta. Libertinaj, amor liber... La urma urmei, lumea de azi nu înspre astea se îndreaptă? Și cine sunt eu să mă opun valului? Las’ c-o să-i treacă ei în cele din urmă, toate au un sfârșit... Parcă ce, eu îs ușă de biserică? Important e – vorba filosofului – să mă iubesc pe mine însumi.*

câteva secunde darabana pe birou – avea niște degete lungi și groase, ca niște crenvurști –, apoi, cu un surâs vag în colțul gurii, rosti ca pentru sine: *Fată simplă, dar nu proastăăă... Și buniuță tare! Norocul ei, că altfel o zburam.*

Dădu să se ridice de la birou, când, pe neașteptate, îl fulgeră un gând: *Gagiu mișto?* Ia stai oleacă, nu cumva mucoasa asta m-a tras în piept? Precis știa cine-i Eminescu.

– Hei, Veto! Vetuțo! tună el. Ia fă-te-ncoa!

TRIUNGHIUL BERMUDELOR

Familia Achimescu. Moment declarativ.

– Toni, i se adresă Puica soțului. Hai să invităm și noi pe cineva în casă. Ne-am prostit de tot, trăim ca niște pustnici, ce naiba! Vreau și eu o petrecere, dragă, un dans acolo, niște prieteni, că ne trece vremea.

– Ai dreptate, Liniuțo, dar pe cine să invităm? consimți el. (O alinta cu „Liniuță” deoarece în certificatul de naștere figura cu două prenume, unite prin liniuță.)

– Nu știi, dădu din umeri nevasta. Hai să ne gândim.

Gândirea ei nu dură decât două secunde:

– Ce zici de Bănulești? îi sugeră Liniuța bărbatului.

Dintre toți cunoscuții lor, cuplul Bănulescu părea cel mai compatibil. Dacă despre doamna Bănulescu nu se puteau spune prea multe, căci era o femeie discretă, altfel stăteau lucrurile cu soțul dumneaei, domnul Octavian Bănulescu. Acesta, om marcant în târgul lor, era șeful lui Toni și fusese deseori invocat în discuțiile Achimeștilor. Bine copt (cu cincisprezece ani peste Toni), aflat în prag de pensie, se bucura, atât la serviciu, cât și în localitate, de o reputație excelentă.